

zcela libovolně vytrhuje slova »Santosa« Fr. Maršner«, uvádějíc, že prý jen k nim se pojí slovo »Známka«. I tu bude průměrný pozorovatel z uvedených již důvodů slovo »Známka« řaditi k slovu »Santosa«, to tím spíše, když toto slovo jest v uvozovkách a silněji vytištěna jsou nejen slova »Santosa Fr. Maršner«, nýbrž i další osmé slovo »Vinohrady«. Dodatkem »Známka« není tudíž ani v těch ani v oněch případech jasně vyznačeno, že a pokud jde o známku a ne o firmu, nač právě byl položen důraz v rozhodnutí nejvyššího soudu, k němuž stěžovatelka poukazuje. Právě-li rekursní soud, že obchodníci a firmy uvádějí ve známost své podniky, nabízejíce při tom předměty svého podniku, má patrně na zřeteli právní podmínky (obchodníky) provozující závod buď pod vlastním občanským jménem (třeba jako firmou) nebo pod zvláštním zvoleným jménem obchodním (firmou). Jinak jest rozlišování to celkem bezvýznamné a pro posouzení správnosti právního názoru rekursního soudu ve věci samé nerozhodné. Jest přisvědčiti stěžovateli, že udání sídla podniku, vedeného pod určitou firmou, není nezbytnou součástíkou firmy. Připojení jeho k určitému souboru slov může však v pochybnostech přispěti k vysvětlení významu tohoto slovního souboru. A tu souhlasí nejvyšší soud, hledě k předchozí úvaze, s právním názorem rekursního soudu, že když v uvedených insertech za slovem »Známka« jsou připojena slova »Santosa Fr. Maršner Praha«, pokud se týče »Santosa Fr. Maršner« s vypočítáváním druhů zboží a s připojením dalších slov Vinohrady, Nám. krále Jiřího 1573«, nelze tomu rozuměti jinak, než že inserty ty obsahují doporučení firmy Fr. Maršner v Praze nebo na Král. Vinohradech, Nám. krále Jiřího 1573, při čemž nebylo použito správného a úplného označení firmy tak, jak jest protokolována. Tím, že obchodní soud nedal stěžovateli možnost, by se vyjádřila o oznámeních »První české akciové společnosti, továrna na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner«, neprohřešil se proti zákonu. Nepotřeboval-li vysvětlení po stránce skutkové — a toho třeba nebylo — mohl o právní otázce rozhodnouti ihned. Rekursní soud posoudil věc správně také potud, pokud potvrdil usnesení rejstříkového soudu co do výměry pokut sazbami podle § 12 uvoz. zák. k obch. zák. za každý jednotlivý případ porušení zákazu, daného usnesením obchodního soudu ze dne 14. srpna 1925. Porušení toto stalo se teprve uveřejněním závadného insertu, nikoli jeho objednávkou, která mohla býti odvolána a sama o sobě ještě nic neznamenal. Nezáleží tedy na tom, co bylo objednáno, zda uveřejnění v jediném či v několika číslech časopisu »Český Lloyd«, nýbrž jde o to, co a kolikrát v určitých časových obdobích bylo uveřejněno. Každé takové uveřejnění bylo pak porušením zákazu, za něž odpovídá stěžovatelka, jak již rekursní soud dovodil.

Čís. 7409.

Odvolání na usnesení obecního zastupitelstva v Čechách musí býti obsaženo v kontextu plné moci a nestačí ani jeho dodatečné připsání

na plné moci již vydané, ani přiložený ověřený opis protokolu o schůzi obecního zastupitelstva.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, R I 617/27/2.)

Ve sporu obce N. v Čechách proti manželům S-ovým vrátil Nejvyšší soud spisy odvolacímu soudu k doplnění s tímto odůvodněním: Plná moc žalující obce i po provedeném doplnění nevyhovuje předpisům, uvedeným ve zdejším výnosu ze dne 13. září 1927, R I 617/27-1, podle nichž musí plná moc obsahovati odvolání na usnesení obecního zastupitelstva, jímž zmocněný advokát byl ustanoven právním zástupcem pro obec. [Ve výnosu R I 617/27/1 bylo uvedeno: Plná moc žalující obce nevyhovuje předpisům §§ 55 a 34 bod 4 zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro království České, jelikož neobsahuje odvolání na usnesení obecního zastupitelstva, jímž zmocněný advokát byl ustanoven právním zástupcem pro tuto věc (Zás. usn. nejvyššího správního soudu Boh. A. I-VIII)]. Musí tudíž odvolání na usnesení uvedeno býti v kontextu plné moci a nestačí ani jeho dodatečné připsání na plné moci již vydané, ani přiložený ověřený opis protokolu o schůzi městského zastupitelstva ze dne 2. července 1926.

Čís. 7410.

Opatrovnický soud jest oprávněn odepřítí vysvědčení podle § 65, odstavec čtvrtý, c. ř. s., když a pokud mu nejsou známy majetkové poměry opatrovance a osob, jež jsou podle zákona povinny ho živiti, aniž jest povinen konati z moci úřední šetření o jejich majetkových poměrech, když mu nestačí vlastní znalost.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, R I 885/27.)

Žádost opatrovance, by mu bylo vydáno vysvědčení chudoby, opatrovnický soud zamítl, k jeho rozkladu mu pak potvrdil, že soudu není známo nějaké jmění opatrovance. Rekursní soud stížnost navrhovatele zamítl jako bezpředmětnou vzhledem k tomu, že soud první stolice vyhověl rozkladu, byť i usnesení prvního soudu neodpovídalo plně ustanovení § 15, čtvrtý odstavec, nařízení min. fin. ze dne 21. prosince 1916, čís. 380 ř. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatele.

Důvody:

Podle § 15 čtvrtý odstavec ministerského nařízení ze dne 21. prosince 1915, čís. 380 ř. zák. může opatrovnický soud vydati vysvědčení podle § 65 čtvrtý odstavec c. ř. s., je-li s to, by potvrdil na základě své znalosti poměrů, že majetkové poměry opatrovance a osob, jež jsou podle zákona povinny ho živiti, jsou nuzné, i když se nepředloží vy-